

vist, at dette at opføre de 40 Mill. Kr. til fuld Værdi er et aldeles enestaaende Tilfælde; jeg har udtrykkelig udtalt, at hvad der er traditionsmæssigt i Opstillingen, vil jeg ikke gøre til Genstand for nogen Art af Kritik. Den højtærede Minister har nævnt, at der findes russiske Obligationer i Reservefonden, og at de dér opføres til en Værdi af i alt 2,3 Mill. Kr., nu saa vel som i 1917. Jeg har ikke gjort det til Genstand for Kritik. Det hedder herom i Anmærkningerne til Finansloven: Reservefondens Midler maa fremtidig kun anbringes i sikre udenlandske Statsobligationer eller Statsveksler eller som Indlaan hos sikre udenlandske Pengeinstitutter samt som Indlaan i Nationalbanken. De af Fondens Midler, som nu er anbragt paa anden Maade, ombyttes med Midler af ovennævnte Art, saafremt dette kan ske paa antagelige Vilkaar, i modsat Fald overføres de til „Statsaktiverne“ — dog at de skal erstattes med andre, som fyldestgør Regelen, og hvis Kurs ikke er under de bortsolgte. Hele denne Anmærkning viser, at da man vedtog den i 1911, tænkte man sig ikke Muligheden af, at der kunde være Statsobligationer, der kunde tabe i Værdi eller fuldstændig forsvinde. Regelen kom, som sagt, ind i 1911—12. Den højtærede Minister siger, at jeg intet forærer ham, nej, det er heller ikke min Opgave. Men den højtærede Minister vil, hvis han vil undersøge, hvad jeg har sagt, se, at jeg heller ikke har berøvet ham noget som helst af, hvad han har Krav paa. Hvor der findes en Tradition, som er gaaet fra den ene Finansminister til den anden, har jeg ikke kritiseret ham.

Men jeg kommer nu til det Tilfælde, som er enestaaende, som den højtærede Minister ikke kan finde nogen som helst Præcedens for eller den fjerneste Lighed med, nemlig Opgørelsen af Kassebeholdningens Værdipapirer. Her har jeg ikke angrebet mere end en Ting. Jeg har end ikke angrebet, at han dér har opført Gudenaacentralens Obligationer, og at han har opført 6 pCts polske, østrigske, ungarske og czekoslovakiske Obligationer til en Værdi af 2 Mill. Kr., skønt der ingen Tradition findes herfor, og skønt i alt Fald Gudenaacentralens Obligationer er i Strid med Anmærkningens Bestemmelse om, at Kassebeholdningen, for saa vidt den ikke maatte være kontant til Stede, efter Finansministerens nærmere Bestemmelse skal anbringes i Statsobligationer eller Statsveksler samt i Kontokuranter med eller som Indlaan hos sikre danske og frem-

mede Pengeinstitutter. Gudenaacentralens Obligationer fyldestgør ikke disse Betingelser. Jeg skal ikke sige noget som helst nedsettende om ungarske, østrigske, polske, czekoslovakiske Statsobligationer, selv om de ikke er let realisable til den opførte Værdi, men i alt Fald Gudenaacentralens Obligationer falder ganske udenfor Anmærkningen, de er i Strid med den af den højtærede Finansminister om Kassebeholdningen indførte Anmærkning, men jeg har ikke kritiseret det, fordi jeg kun har villet kritisere, hvad der er aldeles uomtvistelig urigtigt og af væsentlig Betydning. Den højtærede Minister henviste til Finanslovkommissionen af 1910 og den Betænkning, som denne Kommission afgav i 1913 om Statsregnskabet Form. Heri skriver man følgende: „Under Kassebeholdning har man indbefattet ikke alene de Kontanter eller i Klasse med Kontanter staaende Midler, der forefindes i Statens forskellige Kasser, men ogsaa „Indtægtsrestancer“, d. v. s. de Beløb, der ere beordrede til Indtægt, men endnu ikke ere indgaaede, og Beløb, der haves til gode, medens der paa den anden Side er Beløb, der, uagtet de henligge i Kassen, dog ikke regnes at henhøre til Kassebeholdningen, nemlig dels „Udgiftsrestancer“, d. v. s. de Beløb, der ere beordrede til Udgift, men endnu ikke ere kommet til Udbetaling, dels de Beløb, der skyldes i endnu ikke afgjorte Mellemregningforhold“. Kassebeholdningen skal altsaa omfatte først og fremmest Kontanter eller i Klasse med Kontanter staaende Midler. Finanslovkommissionen skriver videre om, hvad det er for Kontanter eller i Klasse med Kontanter staaende Midler, der kan være, den siger nemlig, at der kan være „Beholdninger i offentlige Kasser“, „Tilgodehavender hos Banker“ og „Værdipapirer“. Der kritiseres saa, at Udlaan er opført som Bestanddele af Kassebeholdningen, saaledes et Udlaan til Den sjællandske Bondestands Sparekasse paa 5 Mill. Kr., det maa „anses for mindre korrekt, at saadanne Udlaan opføres som Bestanddele af Kassebeholdningen; selv om de ere af rent midlertidig Karakter, bør saadanne Laan optages paa Bevillingsregnskabet under § 26, hvor andre Laan, der ydes af Statskassen, have deres Plads“. Det er fuldkommen rigtigt, hvad der her siges af Finanslovkommissionen. Mod denne Regel syndes der i det Statsregnskab, den højtærede Finansminister har afgivet, men jeg har ikke angrebet den højtærede Finansminister, fordi han under Kassebeholdningen har opført Laan